

870

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 28 Ἀπριλίου, Δημογεροντίας Ἑμλακίων εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον, ἐν 49, σ. 63-64.

871

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 14 Ἀπριλίου, Δημογεροντίας καὶ Εἰρηνοδίκου Βοστίτζης, εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον, ἐν 49, σ. 65-66.

872

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου, 60 Προκριτοδημογερόντων ἐπαρχίας καὶ πόλεως Καλαβρύτων, εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον, ἐν 49, σ. 67-69.

«... Γενικώτεροι συνήθειαι ἐπικρατοῦσαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν : Διαθῆκαι, αἱ ὁποῖαι... καὶ ἀμαθείας τῶν διαθετῶν, δὲν εἶναι τακτοποιημέναι, δηλ. ἐπὶ παρουσίᾳ μαρτύρων καὶ φέρονσαι καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἀνηκούσης Ἀρχῆς, ὡς τοιαῦται, ἢ τοπικὴ συνήθεια ἐστάθη νὰ ἔχουν τὸ κῶρος των, ἀλλ' ὁπότε εἶναι ιδιόχειροι, ἢ φέρον καὶ δύο ἢ τρεῖς μαρτυρίας.

Ἰκανοὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας μας, ἱερωθέντες, μονάζουν εἰς τὰς ἐντὸς ἢ ἐκτὸς αὐτῆς μονάς, ἀλλὰ τινὲς ἐξ αὐτῶν ζητοῦν νὰ λαμβάνουν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των καὶ τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς πατρομητρικῆς αὐτῶν περιουσίας, πλὴν ἢ συνήθεια ἐστάθη πάντοτε, ὥστε οἱ τοιοῦτοι νὰ εἶναι πάντοτε ἀποζημιωμένοι ἀπὸ τὴν τοιαύτην κληρονομίαν.

Προσέτι ὑπῆρξε καὶ ἀδιαφιλονίκητος συνήθεια, ὥστε τὰ ἐκ κωλυομένων γάμων γεννηθέντα παῖδια, νὰ ἐπέχουν τόπον καὶ τάξιν γνησίων τέκνων καὶ νὰ κληρονομοῦν ἀναντιωρήτως τοὺς γονεῖς αὐτῶν, ὡς αὐτοὶ δὲν διαθέτουν τὰ πράγματά των διαφορετικά.

Αὐταὶ εἶναι αἱ ἐπικρατοῦσαι συνήθειαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην...».

873

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 9 Ἀπριλίου, Εἰρηνοδίκου Νησίου Κ. Νικολάου, εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον, ἐν 49, σ. 52-54.

«Ἐκτὸς τοῦ γραπτοῦ Νόμου καὶ τῶν ἐνταῦθα ἐμπεριεχομένων, ἄλλαι συνήθειαι ἰδιαίτεροι δὲν ὑπάρχουσι εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας ταύτην. Αὐταὶ μόνον διατηροῦνται πρὸ χρόνων ἤδη ἀμνημονεύτων ἀπαραιέτως».

874

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 28 Ἰουνίου, Εἰρηνοδίκου Καλαμάτας Παν. Λογοθέτου, εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον,

ἐν 49, σ. 49–52.

«Περὶ ἰδιαιτέρων συνηθειῶν : "Ὅταν ἀποθάνῃ θᾶτερον μέρος τοῦ ἀνδρογύνου καὶ καταλειφθῶσι πολλὰ ἀνήλικα παιδιὰ, εἴτα δ' ἀποθάνωσι καὶ τὰ παιδιὰ, ὁ Νόμος θέλει, ὅτι νὰ μὴν ἔχει χώραν ἡ τριμοιρία (διότι θανόντος τοῦ ἑνὸς παιδίου, κληρονομοῦσι τὰ λοιπὰ ἀδελφια, καὶ ὁ ζῶν γονεὺς, ὁ πατήρ, ἂν τύχῃ, ἢ ἡ μήτηρ), ἀλλὰ ὁ γονεὺς νὰ κληρονομῇ αὐτά. Ἡ συνήθεια διεφύλαξεν, ὥστε τὸ τρίτον μόνον μέρος νὰ κληρονομῇ ὁ ζῶν γονεὺς, τὸ δ' ἄλλο τρίτον νὰ τὸ κληρονομῶσιν οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος καὶ τὸ τρίτον νὰ δίδεται εἰς μνημόσυνα τῶν τεθνεώτων.

Ὁ Νόμος λέγει, ὅτι οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ προτιμοῦνται ἀπὸ τοὺς ἑτεροθαλεῖς ἀδελφούς εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ. Ἀλλ' ἡ συνήθεια διεφύλαξε τὸ δικαίωμα καὶ εἰς τοὺς ἑτεροθαλεῖς ἀδελφούς νὰ συμμετέχωσι καὶ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποθανόντος, οἷον οἱ ἐξ ἑνὸς πατρὸς καὶ μιᾶς μητρὸς ἀδελφοὶ κληρονομοῦσι τὸν ἀποθανόντα ἀδελφόν τους εἰς τὰ μητρικά των πράγματα, χωρὶς νὰ λάβωσι μετοχὴν κληρονομίας οἱ ἐξ ἄλλης μητρὸς γεννηθέντες ἀδελφοί· εἰς δὲ τὰ τοῦ πατρὸς κληρονομοῦσιν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ οἱ ἐξ ἑνὸς πατρὸς γεννηθέντες ἐξ ἴσου, τ' ἀνάπαλιν δὲ ὅταν εἶναι ἐκ μητρὸς.

Αἱ συνήθειαι αὗται ἐπικρατοῦσι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν, ἀγράφως».

875

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 4 Ἰουλίου, Προκριτοδημογερόντων Γαργαλιάνων, Φιλιατρῶν καὶ Κυπαρισσίας, εἰς ἀνωτέρω ἐγκύκλιον, ἐν 49, σ. 58–61.

«... Συνήθειαι διάφοροι : "Ὅταν ἀποθάνῃ πατήρ καὶ ἀφήσῃ τέκνον, ἢ γυνή, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, ἀποθάνῃ τὸ παιδί, τότε ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ, κληρονομεῖ τὸ τρίτον τῆς περιουσίας τοῦ παιδίου, τὰ δὲ λοιπὰ δύο (τρίτα) μεταβαίνουν εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀποθανόντος.

"Ὅταν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς, ἐν ἀπὸ τὰ τέκνα των εἶναι εἰς ἄλλο μέρος, καὶ οἱ ἀδελφοὶ του καλλιεργοῦν τὴν περιουσίαν τῶν γονέων του, ἔπειτα ἔλθῃ καὶ ὁ ἀπὼν, λαμβάνει ἴσον μερίδιον ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῶν γονέων των, ὅσῃν βελτίωσιν καὶ ἂν ἔλαβεν. Ἄν ὅμως ἠγόρασαν οἱ ἀδελφοὶ του, εἰς τὴν ἀπουσίαν του, καὶ ἄλλα κτήματα καὶ ἠϋξήσαν τὴν περιουσίαν, δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος ἀπὸ τὴν αὔξησιν, ἐκτὸς ἂν, συγκαταθέσει τῶν ἀδελφῶν, καταβάλλῃ καὶ αὐτὸς ὅσα ἐκέρδισεν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

"Ὅλαι αἱ διαφιλονικήσεις, αἵτινες ἤθελον προκύψει περὶ κληρονομίας, πάντοτε ἐτελείωνε ἢ ὑπόθεσις κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Ἀρμενοπούλου, πρὸ τῆς συστάσεως τῶν δικαστηρίων, ἀκόμη καὶ ἐπὶ Τουρκίας, ἐκτὸς ἂν ἤθελε προσφύγει εἰς τὴν Ἑξουσίαν.

"Ὅταν τις καλλιεργήσῃ καρενὸς τόπον ξένον εἰς ἀπουσίαν του καὶ τὸν ἀποκαταστήσῃ ἀμπέλι ἢ ἐλαιῶνα, τότε ὁ κύριος τοῦ τόπου λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦ ἐλαιῶνος ἢ ἀμπελῶνος, κλπ.

"Ἄν κτίσῃ τις εἰς ξένον τόπον σπῆτι ἢ ἐργαστήρι, τότε, ἂν ἀξίζῃ τὸ σπῆτι ἢ τὸ ἐργαστήρι περισσότερα ἀπὸ τὸν τόπον, ἐκτιμεῖται ὁ τόπος καὶ τὸν πληρώνει ὁ οἰκοδομήσας. Εἰ δὲ καὶ ἀξίζει ὁ τόπος περισσότερον, πληρώνει κατ' ἐκτίμησιν τὴν οἰκοδομήν καὶ τὸν οἰκειοποιεῖται.

"Ὅταν τις θέλῃ νὰ πωλήσῃ κτῆμα, ἂν εἶναι οἰκία, ἐπροτιμᾷτο ὁ συμπλιαστής τοῦ συγγενοῦς, εἰ δὲ ἀμπέλι, χωράφι, ἐλαιῶνα κτλ., ἐπροτιμᾷτο ὁ συγγενὴς τοῦ συμπλιαστοῦ. Ὁ δανειστής ποτὲ δὲν ἐπροτιμήθη.

